

BĘKARTKA (3) *sb f*

Oba a jasne.

sg N bękartka (1). ◇ A bękartkę (1). ◇ pl I bękartkami (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów).

Córka nieprawego łoża, nieślubna (3) : pusciły też były [Amazonki] y o łobyte tę wyesc/ iż ich przodek myał być Mars/ s kthorego fye ony myály vrodzić/ á to dla thego áby połtronne nácyie nye rozumiály ye być bękártkámí. GliczKsiąż B5v; Cefarz mu dał zá małżonkę corkę swoię Márgáretę bękárthkę BielKron 208, 212v.

KN